

I

Måndag den 18 november

Efter att ha suttit isolerad tvåhundrafyrtiotre outhärdliga dagar i ett trångt och klaustrofobiskt utrymme på sju kvadratmeter kände Cato Wilhelmsson till varenda detalj i cellen. Han hade memorerat varje repa i de slitna trämöblerna, minsta fläck på väggarna och ojämnheter i det kalla golvet. Taket, som han ofta låg och stirrade i, var lika bekant som hans egna händer.

En ynka timme per dag fick han röra sig i den inhägnade promenadgården, som en djävulsk parodi på frihet. Isoleringen var total. Han tilläts inte ta emot samtal eller träffa någon, utöver mötena med sin advokat. Ingen kontakt med yttvärlden via telefon eller dator. Han fick inte ens ta del av nyhets-sändningar. Maten smakade skit, men det hjälpte inte att klaga.

För att förvärra situationen ytterligare plågades han av sitt magsår, en ständig påminnelse om den stress och ångest som malde inom honom. Alla jävla tabletter han tog lindrade visserligen besvären, men det gjorde lik förbannat ont. Sved och brände. Han hade gått igenom alla undersökningar som fanns. Han behövde en operation, men det nekades han. Antagligen var det en riskbedömning man gjort. De var livrädda för att flytta honom från isoleringen på häktet. Man ville väl inte riskera att rättegången sköts fram ifall det uppstod komplikationer till följd av ingreppet.

I sin ensamhet hade han haft gott om tid att tänka på vad

som gått fel. Han kunde spola tillbaka händelserna i huvudet om och om igen. I ändlösa timmar av grubbel hade han dissekerat hur allt gått åt helvete. Varje beslut och varje ögonblick som lett honom hit. Han hoppades att han skulle frias när rättegången väl var över, kanske till och med tidigare om allt gick som han tänkt sig.

Allt var hans manipulativa svärmor Birgitta Grevelius fel. Hennes och polisfittan Louise Olsens. Om de hållit sig borta från hans och Helenas liv hade han aldrig hamnat i denna mardröm.

Minnet av hans forna storhet gjorde ont. Magsyran trängde upp i halsen bara han tänkte på det. Innan de la sig i hade han varit en respekterad man, en mäktig polisområdeschef för Storgöteborg. Kvinnor beundrade honom öppet och följde honom med blicken medan män avundades honom hans status och framgång. Media åt ur hans hand när han uttalade sig på presskonferenser och i tv-soffor.

Cato sträckte på sig och korsade armarna över bröstet. Hans motståndare trodde att han var uträknad, men de hade fel. Så fel. Han var långt ifrån besegrad och han ägde det tålamod som krävdes för att vända situationen till sin fördel. I själva verket hade matchen knappt börjat. Hans fiender skulle snart få se vem de utmanat. Han gav sig själv en mental klapp på axeln och log. De som satt honom här underskattade grovt hur långt tentaklerna i hans kontaktnät nådde.

Det fanns egentligen bara en person han oroade sig för: Mohammad Al Hassini, Hisingsfalingens överhuvud. En oberäknelig man, vars son Cato sett sig tvungen att tysta genom ett förtäckt självmord.

Ute i orten var det oroligt med dagliga skjutningar och uppgörelser. Cato visste i stort sett vad som pågick, även om han var omgärdad av restriktioner. Han behövde hålla sig

uppdaterad. Hans advokat och en av arrestvakterna försedde honom med information och förmedlade meddelanden och uppdrag till personer på utsidan. Svårare än så var det inte.

Hans hämnd skulle bli total och de skyldiga få betala dyrt för sitt svek. Han skulle krossa de som jävlats med honom. För en sak var säker, Cato Wilhelmsson var inte en man som gav upp utan strid och det var bara en tidsfråga innan han åter stod på toppen, starkare och mäktigare än någonsin. Han hade en väl genomtänkt plan och skulle den inte falla på plats fanns det en plan B.

*

Max Olsen tryckte frustrerad mobiltelefonen mot örat medan han tog in vad hantverkaren hade att säga den här gången. De skulle inte kunna flytta in i den nya lägenheten på torsdag heller. Han suckade inombords och blickade ut genom kontorsfönstret. Utanför, på Östra Hamngatan, rullade en kranbil sakta fram med blinkande varningsljus. Högt uppe i korgen arbetade några män i varselkläder med att hänga julstjärnor och belysningsslingor mellan husen. Vartenda fönster i byggnaden mitt emot verkade ha fått en adventsljusstake utplacerad. En del var till och med tända fast det bara var den artonde november och fem veckor kvar till julafton. Själv hade han inte ens tänkt på att köpa julklappar eller julpynta kontoret. För hans del fanns varken tid eller lust till sådant innan han och Louise flyttat.

”Inte godkänt?” härmade Max hantverkaren som han talade med. ”Och vad betyder det i realiteten?”

”Att vi måste avvakta ytterligare innan vi kan lägga klinker på badrumsgolvet. Bostadsrättsföreningens besiktningsman bedömer att fuktnivån fortfarande är för hög i trossbotten.”

Max kramade mobiltelefonen så att knogarna vitnade. ”Men för helvete ...” Det var det andra samtalet från kakelfirman för dagen. Innan dess hade han talat med kontaktpersonen på försäkringsbolaget, som också krånglade.

Han och Louise hade köpt lägenheten på Linnégatan av två skäl, det ena var läget och det andra var snabbt tillträde. Ett dödsbo låg bakom försäljningen. Från att de bestämt sig tog det bara ett par dagar för köpet att gå igenom. På en vecka hade de packat allt med hjälp av Louises föräldrar. Nu stod det flyttkartonger högt och lågt i hela lägenheten. Hela deras liv låg nedpackat i avvaktan på en flytt som bara drog ut på tiden. Max var så jäkla trött på alla problem de drabbats av.

Om några timmar skulle han och Louise flyga till Umeå och det såg han ändå fram emot. De behövde verkligen byta miljö i några dagar.

Hantverkaren harklade sig försiktigt. ”Som sagt, det är inte mycket att göra åt saken. Jag är ledsen, jag förstår att det ställer till det för er.”

Max drog ett djupt andetag och försökte låta bli att tänka på konsekvenserna. ”Så när kan vi räkna med att det är klart och vi kan flytta in?”

”Mja, till den tjugofemte, om en vecka ungefär alltså, förutsatt att besiktningsmannen och försäkringsbolaget har gett sitt godkännande.”

Max bet ihop. Det var ingen idé att låta den växande irritationen gå ut över hantverkaren. ”Okej, tack”, sa han.

Den andre muttrade något ohörbart och avslutade samtalet med att han var på väg till ett jobb och hade bråttom.

Max stoppade ner mobiltelefonen i innerfickan på kavajen med en tung suck. Louise skulle bli lika besviken och sur som han själv och han såg verkligen inte fram emot att berätta det här för henne.

De skulle ha flyttat in för tre veckor sedan. Allt hade blivit försenat på grund av en fuktskada i badrummet. Han blundade och drog händerna genom håret. Han hade nästan jobbat hel-tid med att vara i kontakt med försäkringsbolag, bostadsrättsföreningen, hantverkare och juristen han och Louise kopplat in för att hjälpa dem att reda ut ansvarsförhållanden och kostnadskrav. Den nya lägenheten låg på femte våningen med hiss och balkong både ut mot Linnégatan och mot innergården. En stor trea med stuckatur i taken och fungerande kakelugn. Ett drömboende jämfört med hur trångt de bodde nu. Att det inte heller fanns någon hiss gjorde det extra tufft för Louise, som kämpade med sviterna efter en skottskada i höften och hade svårt att gå i trappor.

Frustrationen över att inte till hundra procent kunna ägna sig åt sitt säkerhetsföretag Agenturen och jobben han tagit in gjorde honom också på dåligt humör. Det, och att leva med allt de ägde nedpackat i flyttkartonger vecka efter vecka. Louise var hopplös. Hon kunde leta efter något i en låda och när hon väl hittat det knölade hon bara ner allt igen, eller så blev det liggande i en hög på golvet eller på en stol. Hon tyckte att han överdrev och att han hängde upp sig på småsaker. Vad gjorde det om inte allt låg perfekt hopvikt?

För hennes del cirklade allt kring den väntande rättegången där hon, men även han själv, skulle vittna mot den tidigare polisområdeschefen Cato Wilhelmsson som visat sig vara en korrupt mördare. Rättegången, som skulle dra i gång om två veckor, skulle pågå i ett par månader. Som några av de viktigaste vittnena var han och Louise tvungna att vara tillgängliga och fick inte lämna Göteborg under den perioden. Louise, som dessutom var målsägare, såg fram emot att sitta med på förhandlingen dag ut och dag in och följa rättegången. Själv ville han bara gå vidare.

Max drog ett djupt andetag. Nu räckte det med att tycka synd om sig själv.

Han gick till kontorets kök. Krister Albin, hans tidigare chef på Proseca, Protector Security Agency, satt tillbakalutad i en stol med laptoppen i knät och benen uppslängda på matbordet. Inte en skrynkla på skjortan och det mörkblonda håret lika perfekt bakåtkammat som alltid. Utseendet var viktigt för Krister. Rynkorna vid ögonen och de djupa fårorna kring munnen hade smugit sig på efter att hans fru Nicola lämnat honom i våras.

Krister såg upp och höjde frågande på ögonbrynen. ”Vad är det? Har det hänt något?”

”Flytten blir framflyttad till den tjugofemte, nästa måndag. Jag måste boka om flyttfirman.”

”Va, varför det?” Krister drog ner benen och ställde ifrån sig laptoppen på bordet.

”Bostadsrättsföreningens besiktningsman, igen.”

”Men herregud. De jävlas ju bara med er.”

”Ja, men det är inget vi kan göra. Det är bara att bita ihop. Louise kommer att få ett psykiskt bryt.”

Krister rätade upp sig i stolen och såg allvarligt på honom. ”Men du, det är världsligt, kom ihåg det, och tur ändå att den där fuktskadan upptäcktes innan ni hann flytta in. Annars hade ni bott i en lägenhet utan vatten.”

Max var mer än tacksam över att Krister erbjudit sig att hjälpa honom på Agenturen. Louise var inte intresserad. Hon ville fortsätta jobba inom polisen och med grova brott, trots allt hon varit med om. Och kanske var det lika bra. Om man arbetade på samma arbetsplats och med samma ärenden blev det lätt att man tog med sig jobbet hem. Krister var driven och självgående och skulle bara fakturera för utförda timmar. Hans erbjudande kunde inte ha kommit lägligare. Efter att ha

sålt sitt eget säkerhetsföretag och med en skilsmässa i bagaget som nästan knäckt honom hade han massor av tid de veckor han inte hade barnen.

Max slog sig ner vid bordet mitt emot honom. ”Du har rätt såklart, men det är så frustrerande. Det är skitjobbigt att leva med flyttkartonger överallt och hålla på med försäkringsbolaget när det är så mycket annat jag vill lägga tid på.” Han slog ut med händerna. ”Som Agenturen, exempelvis.” *Och sökandet efter min pappa*, men det sista sa han inte eftersom han var medveten om att han pratat lite väl mycket om just det på senare tid. Det var därför han och Louise skulle åka till Umeå, men det visste Krister.

”Jag fattar.” Krister log en aning. ”Men vad tror du om det här?” Han vred sin laptop så att Max skulle kunna se skärmen.

Agenturen – Specialister inom datasäkerhetslösningar, stod det i svarta versaler mot en ljusgrå bakgrund.

Vi erbjuder riskanalys samt ger råd och stöd om förebyggande åtgärder. Vi upptäcker och hanterar cyberangrepp och andra it-incidenter.

Ni kan även anlita oss för bakgrundskontroller, bedrägeriutredningar samt efterforskningar.

Vi vänder oss i huvudsak till företag och organisationer, men även till privatpersoner som är företagare eller företagsledare. Bland våra kunder finns allt från småbolag till multinationella koncerner och vi arbetar inom branscher som finans, verkstadsindustri, bygg, fastigheter och offentlig förvaltning.

Max läste allt en gång fort och sedan en gång till, sakta. ”Det blir jättebra, ser snyggt och seriöst ut”, sa han sedan.

Krister tryckte på några tangenter, pekade och förklarade vilka ändringar och förbättringar han gjort på hemsidan.

Max höll upp en hand mot Krister som fattade vinken och gav honom en high-five. ”Det ser verkligen jättebra ut, och

helt rätt att fokus ligger på datasäkerhetslösningar”, sa Max.

De log belåtet mot varandra. Det var med sådana jobb Max trivdes bäst och där hans kompetens var som störst. Sedan behövde han sticka emellan med annat, som bakgrunds-kontroller vid anställningar och liknande mindre uppdrag eftersom de gick relativt snabbt att genomföra och gav bra pengar.

Krister blev allvarlig igen. ”Behöver inte du dra snart?” frågade han.

Max slängde en blick på armbandsuret. ”Jo, det är nog lika bra att jag åker ifall Louise blir klar tidigare. Fast det kan jag väl bara drömma om. De är verkligen omständliga i förberedelserna inför rättegången.”

”Det är mycket som står på spel. Vad man förstår av media så är polis och åklagare hårt pressade.”

”Mm, inte minst handlar det om prestige. Inget får gå fel.”

”Hur mår Louise i allt det här?”

”Inte så bra, hon både ser fram emot rättegången och längtar tills den är över, det finns ju stora förväntningar på hennes vittnesmål. Flytten och att vi ska till Umeå i eftermiddag gör ändå att hon får lite annat att tänka på. Annars går hon bara hemma och väntar. Beskedet om att hon inte kan bli gravid efter skottskadan har inte heller varit lätt att hantera. Hon vill inte prata om det, men jag märker ju hur det tar på henne. Tar på oss båda, såklart.”

”Har ni funderat på att adoptera?”

”Jag skulle gärna göra det, jag vill ha barn, men Louise är inte där än. Det var ju så nära för oss. Du vet, som vi höll på med IVF och allt kring det. Det spär verkligen på hatet mot Cato för Louises del. Med facit i hand är det ändå rena turen att det inte blev ännu värre konsekvenser när han försökte döda henne. Men jag tror att först den dagen Cato Wilhelms-

son döms till livstids fängelse kommer hon att kunna gå vidare på riktigt.”

”Jag fattar att det är jobbigt. Barnen är det bästa som har hänt mig, så jag förstår er längtan. Men du, stick nu, så att ni inte missar planet. Jag håller ställningarna här, det vet du. Men hör av dig och berätta vad ni får fram i Umeå. Och om det är något jag kan göra.”

Max tvekade. Han visste att han inte behövde påminna Krister, men gjorde det i alla fall. ”Jag skulle uppskatta om du höll ett öga på att vaktschemat hos Louises föräldrar sköts och det inte uppstår något problem med övervaknings- och larmsystemet.”

Krister gjorde leende en sjasande gest med handen. ”Jag har koll på allt som ska göras och jag kommer att åka hem till Per och Inger och säkerställa att allt är som det ska med dem.”

Max nickade till tack. Känslorna tog över. Det blev svårt att tala.

Det var han själv som bekostade vakterna. Han tyckte inte att skyddet polisen stod för var tillräckligt, men man ansåg inte att det fanns någon tydlig hotbild mot Louises föräldrar. Max var inte lika säker.

Han höjde handen i en hälsning och återvände till kontorsrummet för att hämta jackan och ryggsäcken, som han packat med det han skulle behöva de närmaste dagarna. Bilen stod parkerad utanför på gatan och det tog mindre än fem minuter att ta sig till Rättscentrum på Skånegatan där han skulle hämta Louise.

*

Louise Olsen kämpade för att hålla munnen stängd medan en dov värk spred sig längs käklinjen. Hon knep ihop ögonen och försökte kraft stoppa gäspningen från att bryta fram.

Överåklagare Anders Nilsson från SÅK, Särskilda åklagarkammaren, malde på och ville gå igenom varenda detalj inför den kommande rättegången. Nilsson var lång, mager och i sextioårsåldern, hade djupt liggande ögon och entonig röst. Han pekade. ”Där kommer Cato Wilhelmsson att sitta tillsammans med sitt ombud. Och där ...”

Louise zoomade ut igen och suckade. Hon ville bara att de skulle bli klara, de hade hållit på i över tre timmar. Förutom hon själv närvarade personer från Åklagarkammaren, säkerhetspersonal och regionpolischefen Beata Thulin. Louise visste hur säkerhetssalen såg ut, hur hon skulle lotsas dit, var hon skulle sitta, vilka frågor hon skulle få. Hur bevisläget såg ut. Det fanns en minutiös tidsplan för när hon skulle vara på plats. Samma sak gällde för Max, hennes föräldrar och Birgitta Grevelius, som också skulle vittna.

Birgitta var i sitt esse och tog varje chans att uttala sig och sitta i tv-soffor. Louise och Max tackade däremot nej till allt som hade med media och journalister att göra. Deras ansikten hade ändå suttit på varenda jäkla löpsedel och förstasida under sommaren och hösten.

Det här var Louises tredje genomgång och som polis var det inte första gången hon skulle vittna. Det var bara det att nu var man mycket noggrannare med förberedelserna. Inget fick gå fel när den tidigare polisområdeschefen Cato Wilhelmsson var den anklagade. Många skulle hamna i hetluften om man misslyckades och han frigavs eller fick ett milt straff.

Louise kvävde en ny gäspning. Hon sov dåligt i princip varje natt. Vaknade gång på gång av mardrömmar om hur hon sprang, ljudet av skott som avlossades, hur hon föll handlöst mot marken, sitt eget desperata skrik efter hjälp när hon trodde att hon skulle dö. Igår kväll hade hon bestämt sig för att inte ta någon sömntablett. Ofta blev hon dåsig nästa morgon av dem.

Nu var hon i stället seg i skallen på grund av sömnbrist.

Handen gled ner över magen. Vissheten om att hon aldrig skulle få bära ett barn åt henne inifrån. Livmodern var söndertrasad. Det var nu två veckor sedan de fått beskedet och sorgen var nästan bedövande. Den ständiga värken i höften var en påminnelse om skotten Cato avlossat mot henne i Skandiahamnen i våras innan hans dubbelspel avslöjades. Det hade med nervbanorna att göra, påstod läkaren. Kanske skulle hon få dras med smärtan resten av livet, men förhoppningsvis skulle det onda försvinna med tiden. Rehabträningen gjorde i alla fall att hon inte haltade lika mycket längre.

Louise kände regionpolischef Beata Thulins granskande blickar på sig och gav henne en lugnande nickning för att visa att allt var under kontroll. Chefen oroade sig för att Louise inte skulle hålla mentalt. Men var det något hon absolut skulle klara av så var det att vittna. Cato Wilhelmsson hade försökt döda henne, men innan dess hade han sett till att Louise misstänktes för samarbete med gängkriminella och för mordet på hans hustru Helena, Birgitta Grevelius dotter.

Louise sneglade på armbandsuret och hoppades att ingen la märke till hennes kamp mot sömnheten. De skulle ha varit klara för en kvart sedan och Max väntade på henne ute på parkeringen. Han hade just skickat ett sms och undrat om hon inte skulle komma snart. Planet till Umeå avgick om knappt två timmar. Det var egentligen vansinnigt att åka dit just nu, men Max hade stått på sig. Han ville inte vänta till efter rättegången. Hans sökande efter sin pappa och sin mammas förflutna hade tagit över fullständigt och han pratade nästan inte om annat.

Det hade börjat med dna-testet han låtit göra i somras för att ta reda på vem hans okände pappa var. Konstigheterna radade upp sig efter varandra och resultatet hade gett fler frågor än svar. Chocken över att hans mamma hade haft hemligheter som hon

tagit med sig i graven ville inte släppa. Varför hade hon låtit Max tro att han var resultatet av ett one-night-stand? Vem var hans pappa egentligen? Levde han? Vad var det hans mamma ville dölja? Men Max mamma var död, så han kunde inte fråga henne. Han måste ta reda på sanningen på andra sätt och det enda konkreta spår han fått fram hittills var en adress i Umeå. Om han inte tog tag i saken och åkte dit nu skulle han antagligen få vänta flera månader, och det ville han inte.

Just nu tyckte Louise att det skulle bli skönt att komma bort ett par dagar för att hålla stressen och ångesten i schack, tänka på annat än rättegången. Bo på hotell och slippa se travarna med flyttkartonger i lägenheten. Senast i morse hade hon fått riva igenom fem flyttkartonger för att hitta en mössa och ett par varmare handskar inför Umeåresan. Max hade blivit skitsur för att hon inte stängde lådorna ordentligt och att allt inte gick att få ner igen och blev liggande i en hög i soffan. ”Sedan”, hade hon fräst. ”Jag hinner inte nu, fattar du väl. Det löser sig.”

På torsdag skulle flyttlasset äntligen gå. De skulle förhoppningsvis hinna komma någorlunda i ordning i den nya lägenheten innan rättegången drog i gång.

Louise kvävde en ny gäspning, körde in naglarna djupare i handflatan och rätade på ryggen medan hon försökte fokusera på åklagarens ord, fast besluten att hålla skenet uppe tills han var klar. Hon förstod på sätt och vis polisledningen och de ansvariga på SÅK. Det var bara två veckor tills huvudförhandlingen inleddes och det var mycket som stod på spel, inget fick gå fel, så det var inte konstigt att förberedelserna var rigorösa.

”Jamen, då har jag inte mer att säga nu”, sa överåklagaren till slut. Han lät blicken svepa över de närvarande. ”Några frågor? Något som är oklart? Annars avslutar vi för idag.”

Han möttes av tysta huvudskakningar. ”Då”, sa han, ”vet ni alla vad som förväntas av er och vad vi har framför oss.”

Louise kände en hand på axeln. Beata Thulins mörkbruna stålblick borrade sig in i hennes. Osminkad som alltid, det grå håret klippt i en perfekt page med lugg som dolde ögonbrynen. Hon var kortare än Louise, kompakt i kroppen och utstrålade pondus. "Är du okej?" frågade hon. "Du ser lite trött och frånvarande ut. Hur mår du?"

"Det är ingen fara med mig."

"Men ...", sa regionpolischefen.

Louise pressade fram ett leende. "Det är säkert." Hon gav Beata Thulins hand en menande blick. Genast drogs den tillbaka.

"Då så, du har mitt nummer. Du vet att du kan ringa när som helst. Det är en krävande och psykiskt påfrestande tid du har framför dig. Vi finns för dig, bara låt mig veta om det är något vi kan göra för att underlätta, så löser vi det."

"Tack", sa Louise. "Det betyder mycket, men nu måste jag gå." Hon log, reste sig och gick snabbt mot dörren.

Vid det här laget satt Max utanför i bilen och väntade otåligt. Regionpolischefen visste att de skulle i väg och hade försökt få dem att skjuta på resan. Louise förstod henne, men hon visste hur viktigt det här var för Max.

Hon skyndade sig haltande genom korridoren till Rättscentrums utgång mot Ullevigatan. Det stramade i höften av stelhet efter att hon suttit stilla i timmar. Så länge hon skötte sitt jobb och det som förväntades av henne hade de inte med hennes privatliv att göra. Hon kom ut genom glasdörrarna och gick bort mot parkeringen. Sökte med blicken. Max höjde handen i en vinkning när han fick syn på henne.

När hon väl satt i bilen andades hon ljudligt ut.

"Vilken tid det tog", sa Max och startade bilen. "Var det något särskilt som hände?"

"Nej, men de är oroliga för att jag ska klappa ihop och de vill försäkra sig om att jag verkligen är införstådd med allt.

De behandlar mig som om jag vore imbecill med ett IQ under femtio." Hon klappade uppmanande på instrumentbrädan.

"Kör nu, så att vi hinner med flighten."

"Jag pratade precis med din mamma."

Louise rättade till bältet. "Vad ville hon nu då?"

"Bara kolla om vi verkligen skulle åka till Umeå och sedan undrade hon när vi skulle komma och hälsa på."

Louise log och skakade på huvudet. "Men vi var ju där igår kväll."

"Jag vet, men jag berättade att Krister kommer förbi och tar en kopp kaffe senare i eftermiddag."

"Åh, vad bra. Tur att mamma och pappa är så himla förtjusta i honom."

"Jag hade inte åkt i väg annars. Inte som läget är."

Louise la handen på hans arm och kramade mjukt. Ibland undrade hon hur livet skulle ha varit om hon inte träffat Max. Hon ville inte ens tänka tanken. Han var allt för henne och hennes föräldrar älskade honom lika mycket som hon. Om inte mer.

Nu såg han med ens lite besvärad ut och harklade sig ett par gånger. "Du ... Eh ... Besiktningsmannen godkänner inte att golvet i badrummet läggs igen. Det är inte tillräckligt torrt. Det måste vänta några dagar till."

Louise trodde inte sina öron. Skojade han med henne? I så fall var det inte ett dugg roligt. De skulle ju ha flyttat in för flera veckor sedan. "Igen? Är det sant, vad innebär det?"

"Att vi inte kan flytta in på torsdag. Jag har bokat om flyttfirman till den tjugofemte, på måndag."

"Jamen, för helvete ..."

"Jag vet, men det är inget vi kan göra. Vi får bara hålla ut några dagar till."

Hålla ut, tänkte Louise. Snart skulle hon ta OS-guld i att hålla ut, det var det enda omgivningen krävde av henne, kändes det som. Le, bita ihop och hålla ut.

Cato Wilhelmsson eskorterades från cellen till besöksrummet för att träffa sin advokat. De sågs numera nästan dagligen. Vakten gick som vanligt ett halvt steg bakom. Rutinen var densamma varje gång. Vid det här laget hittade Cato vägen lika bra som vaktpersonalen.

Advokaten var redan på plats, satt och bläddrade i några papper men såg upp när Cato steg in i rummet. Han var som alltid klädd i mörk kostym, skjorta med manschettknappar och fluga. Det mörka håret var bakåtkammat, ögonbrynen kraftiga men välansade, kinderna slätrakade och läpparna tunna och bleka. De nickade åt varandra. Cato satte sig och skruvade loss korken på petflaskan med kolsyrat vatten som stod på bordet. Kaffe var uteslutet för hans del. Magen slog bakut direkt.

Vakten försvann ut ur rummet och dörren stängdes om dem.

Cato tog en djup klunk direkt ur flaskan för att lindra svedan när magsyran trängde upp i halsen. Han fäste blicken på advokaten. Väggarna omkring dem var kala. De enda möblerna i besöksrummet var ett bord och ett par stolar i ljus trä i samma stil som i hans cell.

De kände varandra väl sedan flera år och hade metoder för att utväxla information och ett väl utvecklat kodspråk. De hade gått igenom förundersökningen om och om igen sedan de fått ta del av handlingarna och diskuterat, vänt och vridit på hur de skulle bemöta anklagelserna om mord, försök till mord, anstiftan till mord, brott mot tystnadsplikten, dataintrång och grovt tjänstefel och all annan skit de tänkte försöka få honom dömd för. Försvarsstrategin var att hävda Catos oskuld på samtliga åtalpunkter och yrka på frikännande. Han var utsatt

för en komplott och skulle försättas på fri fot omedelbart och ges ett stort skadestånd.

Innehållet i förundersökningsmaterialet var både intressant och skrämmande läsning. Särskilda åklagarkammaren med anhang hade gjort ett bra jobb, det fick han ge dem, men det innebar också att han sedan flera veckor visste vilka vittnen och vilka bevis de tänkte åberopa och det hade gett honom möjlighet att agera. Ett par av de mindre viktiga vittnena hade redan dragit tillbaka sina utsagor.

Ingen visste bättre än Cato själv vilka bevis som fanns. Inspelningarna och sms:en där han beställde ett mord skulle gå att få ogiltigförklarade, det var han säker på. De hade också hittat sopsäcken med kläder, handskar, skor, en balaklava och kniven med Helenas blod nedgrävd i komposten i hans trädgård. Idioter. Det var kläder han fiskat upp ur en av Stadsmissionens insamlingscontainrar. De hade självklart hittat dna på dem, men inte hans. Kläderna och kniven skulle framstå som planterade bevis och som om någon försökte sätta dit honom. Skotten han avlossat mot Louise Olsen fanns det inga vittnen till. Ord skulle stå mot ord. Det var bara synd att han inte träffat bättre.

”Något nytt?” frågade han och tog ytterligare en klunk ur flaskan.

Advokaten skakade på huvudet. ”Nej”, sa han, men ögonen sa något annat.

”Nähä.” Cato försökte låta nedslagen. Han suckade ljudligt. ”Och mitt hus, ni ser väl till att alla räkningar betalas och att trädgården sköts?”

”Vi har tagit in offerter på nytt tak på garaget som du bad om, och ett företag har inkommit med ett erbjudande som uppfyller dina krav.” Advokaten rynkade pannan och bläddrade lite i sina papper innan han mötte Catos blick igen.

”Eh, jag kommer inte ihåg vad firman heter”, sa han, ”men jag kan återkomma om det.”

”Ingen fara”, sa Cato. ”Det har ingen betydelse. Huvudsaken är att de gör ett bra jobb och möter alla kriterier. Men ... jag vill se foton på det utförda arbetet, det är ett krav.”

Äntligen, tänkte han. Det var verkligen på tiden. Han ville jubla högt men såg till att inte visa med en min vad han kände inombords. Offerten var ett kontrakt på Birgitta Grevelius, till att börja med. Han brydde sig inte om vem som tagit på sig uppdraget. Ju mindre Cato själv visste om detaljerna, desto bättre. Bollen var satt i rullning. Snart skulle det vara en person mindre på hans lista.

Vittnesutsagorna i rättegången skulle väga tungt. Det var de som var tänkta att styrka bevisningen Särskilda åklagarkammaren skulle lägga fram. Men fanns det inga vittnen, eller om deras trovärdighet kunde ifrågasättas, skulle de inte kunna få hans skuld fastställd utom allt rimligt tvivel. Svårare än så var det inte.

*

Max tittade fascinerad ut genom rutan på bussen. Snön låg halvmeterdjup över landskapet. Längs sidorna av vägen såg han höga plogvallar. Snön dämpade alla ljud, det enda som hördes var susandet från bussens elmotor. Enligt tidtabellen skulle det bara ta en kvart från flygplatsen in till centrala Umeå. Max slogs av hur vackert det var och vilket lugn det öppna landskapet gav. Louise flätade in sina fingrar i hans. Hon sa ingenting, bara fanns där vid hans sida. Han anade att hon hellre hade stannat hemma, men han trodde att det var bra för dem båda att lämna Göteborg och allt som kretsade kring den kommande rättegången och flytten. Det var delvis